

Politieke poëzie van vroeger Bijlage bij Mijn weekblad

Op Frankrijk in de zestiende eeuw volgt nu de zeventiende eeuw, deels in Engeland, maar vooral weer in Frankrijk. Het zijn weer allemaal sonnetten met een politieke inhoud..

John Milton (1608 – 1674)

Op de massamoord in Piemont

Wreek, God, Uw heiligen die zijn geslacht wiens beenderen op de Alpen zijn verspreid, zelfs wie uw waarheid waren toegewijd toen nog aan hout en steen eer werd gebracht.

Vergeet hen niet; schrijf in uw boek hun klacht, uw schapen raakten daar hun herder kwijt, waar bloedig de Piemontees hen smijt, moeder en kind, van de berg af in de nacht.

Hun kreet weergalmde dubbel in het rond en naar de hemel. Bloed van martelaren werd uitgezaaid in Italiaanse grond,

waar ze vereerders van de Driekroon waren. En moge eenmaal groeien uit dit zaad, ver weg van Babylon, een nieuwe staat.

Andrew Marvell (1621 – 1678)

Bij de dood van Cromwell

Ik zag de dode in zijn loden sluimering, de slaap waarin zijn waakzaamheid verging; die rimpels bij zijn ogen zijn verdwenen, waardoor hij steeds wat milder had geschenen.

Een sterke haven, van zijn kracht ontdaan, ligt weerloos daar, gereed om heen te gaan, vermagerd, uitgeteerd, verbleekt en stijf, dit is die man niet meer, alleen een lijf.

O menselijke glorie, zo afhankelijk!
O waardeloze wereld, zo vergankelijk!
Toch heeft zijn grootheid als een mens geleefd die in zijn sterven ook nog grootheid heeft.
Dit andere gezicht vertoont ons al dat hij de Dood bedreigt en leven zal.

Jean de La Fontaine 1621 – 1695

Voor H.K.H. Mademoiselle D'Alençon

Worden van rampen wij dan nooit bevrijd?
Zes zomers zonder vrede in deze landen.
Reeds is de duivel bezig nieuwe branden te doen ontstaan, wat weer tot tranen leidt.

Verzet u tegen 't woeden van de strijd.
Laat Liefde spreken, niet met lege handen toekijken hoe de zaken hier verzanden.
Uw huwelijk heeft vrede ons bereid.

Het is de mooiste prijs die men kan winnen en vraagt van ons geen kostbaarheid, al raken wij in ruil daarvoor u kwijt.

Zo'n vrede maakt gelukkig in dit rijk.
We zouden die wel graag met u beminnen, maar die gaven komen nimmer tegelijk.

Paul Scarron (1610 – 1660)

Je laat je tanden zien wanner je lacht

Je laat je tanden zien wanneer je lacht, niet meer zo wit, met stukjes afgebroken, door cariës de meeste aangestoken, en het geheel een toonbeeld van de nacht. Ze houden wankel voor je mond de wacht, maar kom je schaterlachend ons bestoken werpt elkeen die je adem heeft geroken zich aan je voeten, weerloos in jouw macht.

Speel dus niet meer de rol van lachebek, maar volg de rouwstoet en roep ach en wee. Volg deze raad, doe er je voordeel mee. Maar je blijft lachen en je staat voor gek! Lach jij maar, lach, akelig beest, lach jij je maar kapot, 't is mooi geweest.

